

Mladika

Oktober

sol. leto 1993/94

1. številka

List osnovne šole Mladika

Prva številka Mladike prinaša predvsem prispevke, ki so jih ustvarili učenci v tednu otroka.

TEDEN OTROKA

Otroci sveta, da bi srečni bili, saj v tem tednu se povsod o njih govori.

Vendar samo besede sreče ne dajo.

Otroci so srečni, če se odrasli z njimi igrajo.

Branka, 6.c

Naše želje

Želim si, da bi bili vsi sošolci med seboj prijateljski in se ne bi tepli.

Denis, 5.c

Prijatelji smo, ko se družimo, si pomagamo in delujemo.

Katja, 5.c

Želim si, da bi učitelji pomagali majhnim otrokom. Le-ti bi pa morali spoštovati starejše in se učiti od njih. Tako bi pridobili več znanja. Po pouku bi lahko prišli starši po otroke in jih spremljali domov. Tudi pri nalogah bi jim pomagali.

Ivan, 5.c

Radi bi povedali...

Želim si, da bi se starši z menoj bolj ukvarjali, pa manj z gradnjo hiše.

Denis, 7.b

Kadilci, nehajte nas zastrupljati. Vse države bi morale uničiti jedrsko orožje.

Sašo, 7.b

Želim si, da bi ATI IN MAMI ŠE NAPREJ IMELA SLUŽBO, PA DA BI SE TUDI SAM KAJ IZUČIL.

SEBASTIJAN, 6.b

V moji družini smo srečni, lepo bi bilo, če bi bilo povsod tako.

Petra, 7.e

Mene najbolj moti, ko se ob petkih zbira v parku mladina. Vedno, ko greva s Sergejem mimo, pijejo alkohol in razgrajajo.

Blaž, 7.a

Tudi jaz imam svoje želje, recimo boljše starše, ki bi mi vse kupili in bi me vedno poslušali.

Če pa pomislim na otroke, ki živijo v vojni, sem zadovoljna s takimi starši, kot jih imam, pa tudi s takim življenjem, kot ga živim.

Valerija, 6.b

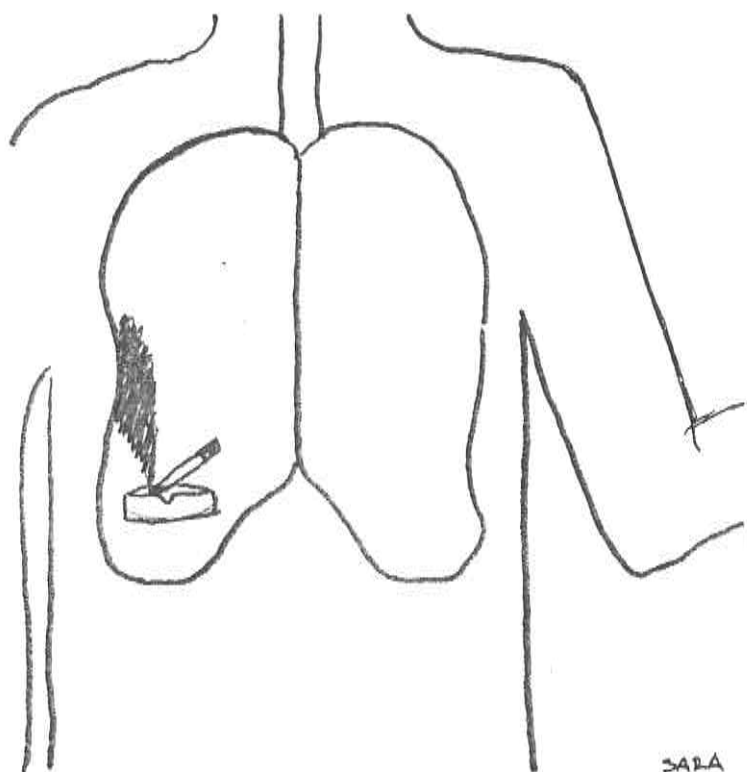
Želim, da ne bi starši kričali nad menoj, rajši bi se pogovarjali.

Bojana, 6.b

Radi bi,...

- * da bi bilo mesto Ptuj bolj čisto,
- * da se nam ne bi bilo treba bati vojne,
- * da med državami ne bi bilo meja,
- * da bi bila šola brezplačna,
- * da bi imel Ptuj bolj čisto vodo.

Učenci iz 5.b

ŽELIMO VAM SPOROČITI

SREČA je zame topel dom; prijazni starši, ki me imajo radi.

MIR- svet brez vojne.

Prosimo, imejte nas radi, pomagajte nam, pazite na nas na cesti.

Učenci iz 4. b

SPOROČILA

učencev iz 4.a

staršem: *Vzemite si več časa za nas.*

Poslušajte nas, ko imamo težave.

starejšim odraslim:

Imejte se radi,

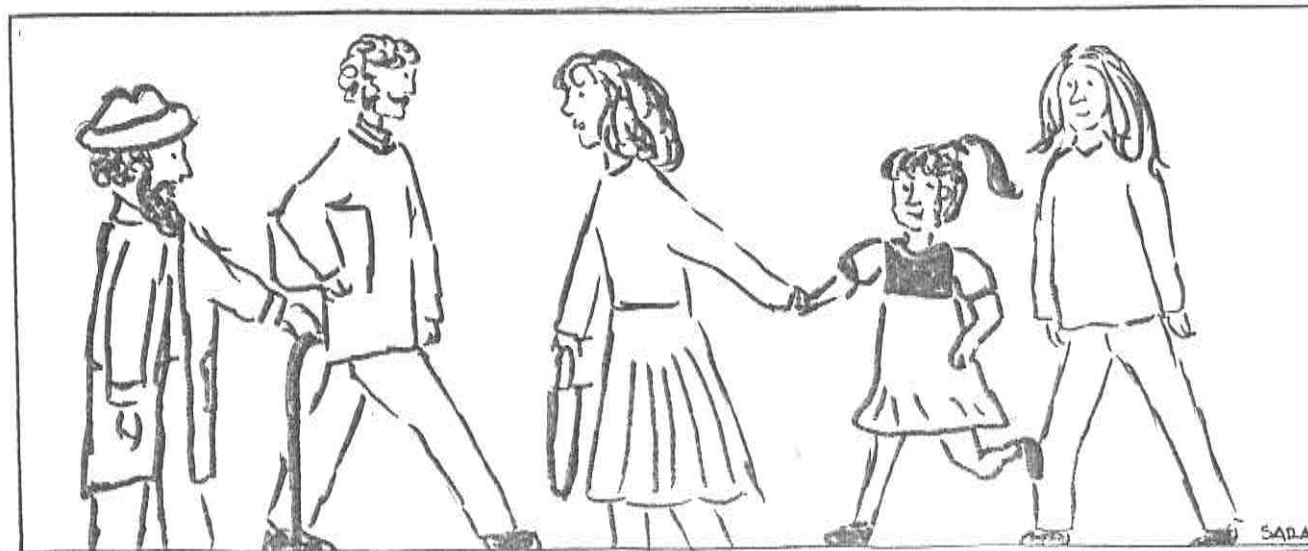
ne prepirajte se.

Čuvajte nam naravo.

ZRAK JE ŽE PREVEČ ONESNAŽEN. Ljudje SE PREVEČ VOZijo v AVTOMOBILI in PREMALO hodijo PEŠ.

Odrasli bi MORALI bolj misliti NA lepšo bodočnost svojih OTROK.

Učenci iz 4.c

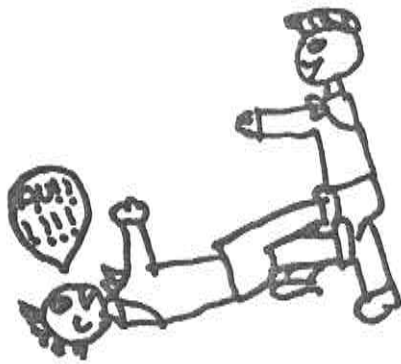

Mti v soli

V tej soli smo učenci
bistriji in manj bistriji glav,
vsak dan lovimo se kot tešči,
prijduži se se kuža zav.

Naj srečnejši so se
prvosolčki,
neumni in prviti črčki,
ki ne vejo, da boli,
če koga brenes v kosti.

Pri uri vsak pove novice,
da ne bi dobil enice,
se raje ima petice,
saj zato dobi sladice.

Boris Dreisibner in sosolčki

Dovila Katerina 15.6

PRIJATELJSTVO BREZ NASILJA

Med otroki je velika hudobija, med nekaterimi pa veliko prijateljstvo.

Veliko sem doživel, tudi zelo krutega. Iz šole sem se vračal s prijateljema.

Nekaj sta se pogovarjala, da nisem slišal. Nenadoma sta me sunila v rosno travo in me brcala in valjala, da sem bil ves moker ter poln modric. To se je zgodilo večkrat in tako sem začel hoditi sam iz šole.

Nisem pa doživel samo jaz tega. Videl sem že večkrat, kako se v šoli ali pa pred biokom na travi pretepajo drugi otroci, večji in manjši.

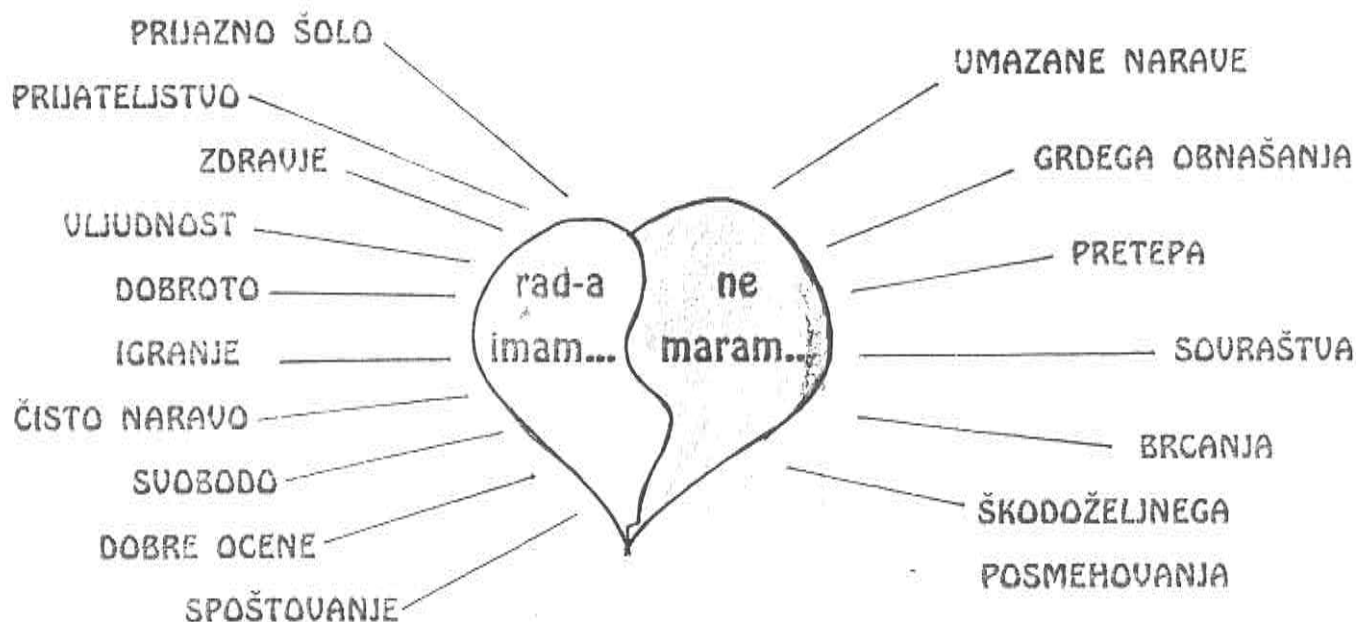
Izogibajte se takšnih otrok in si poiščite druge, boljše prijatelje.

Boštjan, 7.c

Otroci smo nenehno izpostavljeni nevarnostim. Zakaj tako malo naredijo, da bi nas zaščitili.

Njhujše nasilje nad otroki je zanemarjanje otrok.

Tanja G., 7.b

Da bi bila naša šola res prijetna in prijazna, si učenci med seboj ne bi smeli nagajati, se pretepati in počenjati neumnosti, ampak bodimo dobri drug do drugega.

Učenci iz 5.c

MED VRSTNIKI

Doma sem na vasi, kjer imamo veliko več prostora za igranje. Imam tri dobre prijatelje, s katerimi se večinoma skupaj igramo. Po navadi se dobimo po šoli ob potoku. Tam imamo skriti koteček. Lovimo se in skrivamo. Ker pa smo na deželi, nam ostaja bolj malo časa za igro. Med seboj si pomagamo tudi pri delu. Nikoli pa se ne tepemo. Ne maram, če se kregamo ali pa pride kdo med nas in naredi prepir.

Bila je nedelja, ko sva se s Francijem zjutraj odpravila v gozd. Tekmovala sva vsak s svojim kolesom. Kmalu sva opazila lovski razgledni stolp. Še isti dan smo ga obili in pokrili z deskami. Nekaj dni kasneje smo se začudili, ko smo videli, da so nam ga podrli drugi otroci. Bili so starejši od nas.

Hudobija je zelo grda stvar. Želim si, da ljudje ne bi bili tako hudobni. Marsikdaj so za predrznost otrok krivi starši. Ni lepo, da jih tako grdo ali pa premalo vzgajajo.

Uroš, 6.c

PRI IGRI

V našem razredu je malo šaljivih otrok. Jaz pa jih imam najrajši. Včasih se igramo s sosedi med dvema ognjema. V začetku smo seveda vsi veseli in srečni. Med igro pa se sreča spremeni v veliko nezadovoljstvo. Poštenosti in razigranosti ni več. Moj sosed pa je vesel in nas vedno pripravi do smeha. Tako je tudi pri igri. Ko smo vsi slabe volje in jezni, pride on in spet je vse dobro.

Želim si še več takih ljudi, predvsem pa otrok. Tudi jaz poskušam in želim biti razigrana.

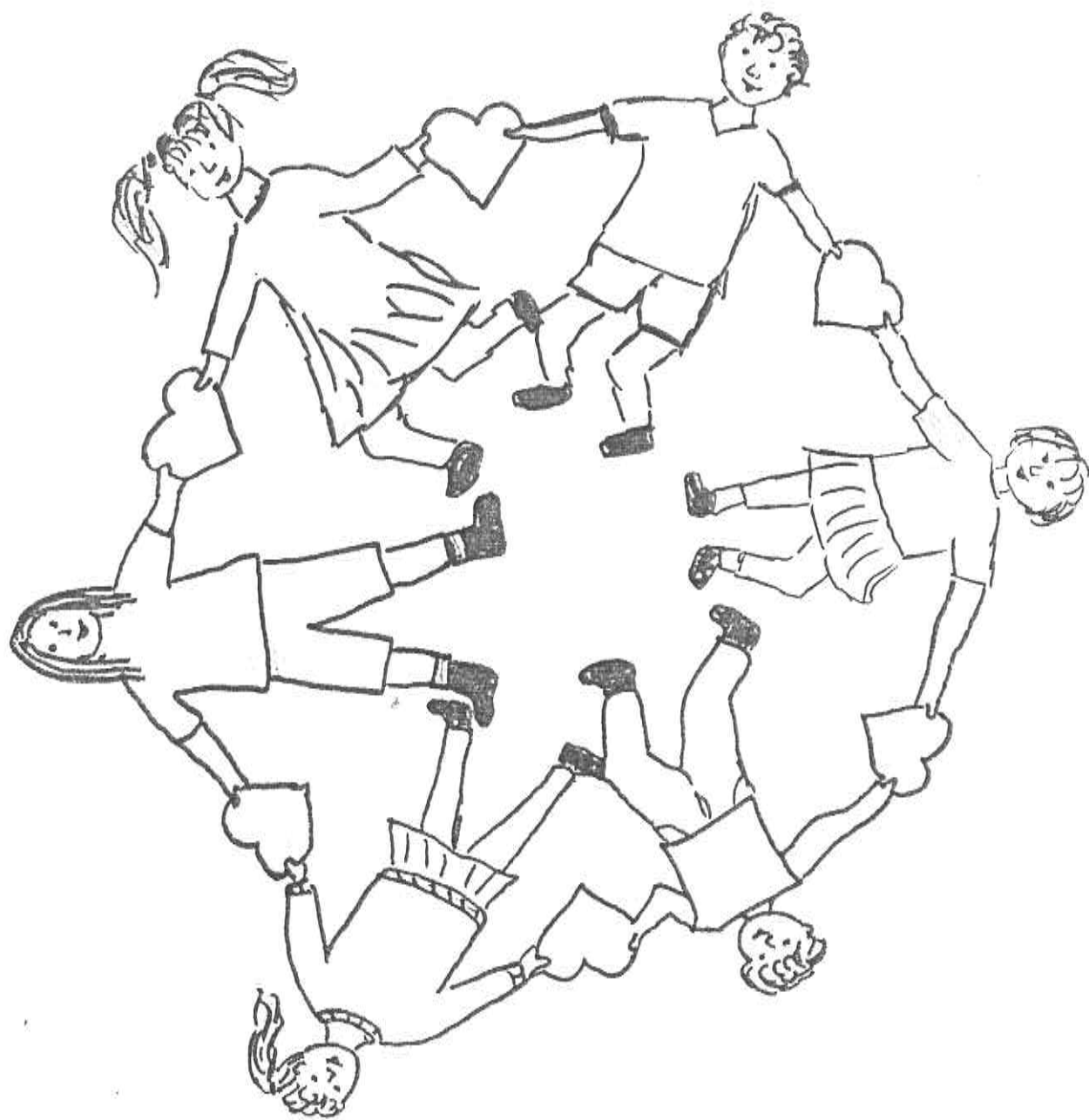
Damjana, 6.d

Srečna sem, ker imam dobre starše. Od njih ne zahtevam, da bi mi kupovali stvari, samo zato da bi se lahko bahala pred drugimi.

Žal, pri nas je veliko takih, ki se grebejo za bogastvo, pa kljub temu niso srečni, in nikoli ne bodo.

Andreja, 7.a

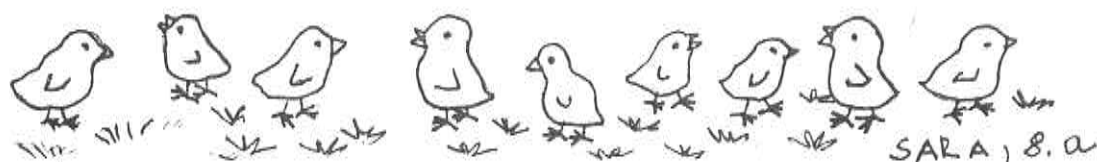
MAJHNA SEM BILA ...

Moja otroška leta so zelo lepa in brezskrbna. Sem edinka, zato me oče in mati včasih preveč razvajata.

Velikokrat se spomnim, kaj vse sem počela, ko sem bila majhna. Še danes se nasmejim ob misli na to. Bila sem zelo radoveden otrok. Kot triletna deklica sem z mamico obiskala babico. Živi na deželi, kjer imamo veliko kokoši.

Tisti dan je babica prinesla iz gnezda piščance, ki so se pravkar izvalili. Položila jih je v košaro in jih pokrila z mehkim šalom, da bi se posušili. Le-to pa je namestila na kuhinjsko polico. Izkoristila sem trenutek, ko sem bila sama. Pristavila sem stol in pogledala v košarico. Moje očke so kar zažarele ob pogledu na majhne rumene kepice. Bili so kot plišaste igračke. Stiskali so se in čivkali. Začela sem jih božati. Jemala sem jih iz košare, da bi se z njimi igrala. Ker sem bila majhna in nisem imela občutka, sem jih vse zadušila.

Ko sta se vrnila mama in babica, je bilo prepozno. Babica je bila zelo žalostna. Tudi jaz sem jokala, ker piščančki niso hoteli več čivkati.

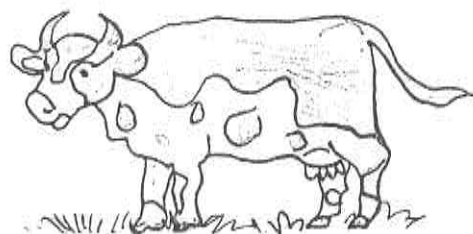
Dolores, 5.c

NAŠA BORA

Doma imamo veliko živali. Med njimi so mi najbolj pri srcu krave. Najbolj všeč mi je Bora. Včeraj je dobila lisastega telička in sem bil zelo vesel. Ime sem mu dal Dino.

In zdaj se bom vrnil k svoji Bori. Težka je šeststo petdeset kilogramov. Na dan daje petnajst litrov mleka. Barve je rdeče in ima bele lise okoli oči in nosu, zato ji rečem, da ima očala. Je mirne narave. Včasih se lahko usedem nanjo. Ko je zelo pridna, ji včasih dam kos kruha ali jabolko, to ima najraje.

Spomladi, ko trava zraste, jih ženemo na pašo, med njimi tudi Boro.

Matjaž, 5.c

Strašno si želim papigo, ki govori, a vem, da je ne bom dobila, ker je predraga.

Zlatka, 6.b

PRVOŠOLCI

UČENCI PRVIH RAZREDOV SMO SE V
TEDNU OTROKA NAUČILI PESMICO

IGRAJMO SE

Ljudska

1. KO	PAL - ČEK	SE U -	TRU - DI,	KA -	ZAL - ČEK	KOJ ZA -	ČNE.	
2. KA	ZAL - ČEK	SE U -	TRU - DI,	SRE -	DIN - ČEK	KOJ ZA -	ČNE.	
3. SRE	DIN - ČEK	SE U -	TRU - DI,	PR -	STAN - ČEK	KOJ ZA -	ČNE.	
4. PR	STAN - ČEK	SE U -	TRU - DI,	ME -	ZIN - ČEK	KOJ ZA -	ČNE.	1.-7. I-
5. ME	ZIN - ČEK	SE U -	TRU - DI,	RO -	ČI - CA	KOJ ZA -	ČNE.	
6. RO	ČI - CA	SE U -	TRU - DI,	PE -	ŠCI - CA	KOJ ZA -	ČNE.	
7. PE	ŠCI - CA	SE U -	TRU - DI,	KO -	MOL - ČEK	KOJ ZA -	ČNE.	

NAREDILI SMO PRSTNE LUTKE,
IZDELOVALI RAZREDNE ZASTAVICE,
SPUŠČALI SMO BALONE IN RAJALI,
PRIPRAVILI SMO RAZSTAVO PLODOV JESENI,
Z BARVNIMI KREDAMI SMO RISALI NA ASFALT.

SPOROČILA ODRASLIM

Potrebujemo vas. 1.a
Igrajte se z nami. 1.b
Imejte več časa za nas. 1.c

ŽELIMO VAM SPOROČITI

Vesel sem,
kadar me mamica pelje v park,
ko mi poveš pravljico,
ko me pobožaš,
ko spim v sveži postelji,
ko me mamica "polubčka",
če gremo skupaj nakupovat,
ko me vsak večer pokriješ,
ko grem v šolo,
ko smo vsi srečni.

Šola je naše veselje.

Učenci iz 2.a

Zakaj smo se imeli lepo v TEDNU OTROKA?

Ker smo se igrali,
ker smo plesali,
ker smo spuščali zmaje,
ker smo delali pajacke,
ker smo naredili palčkove hiše in vrtove,
ker smo se naučili pesem Ko si srečen.

Učenci iz 2.b

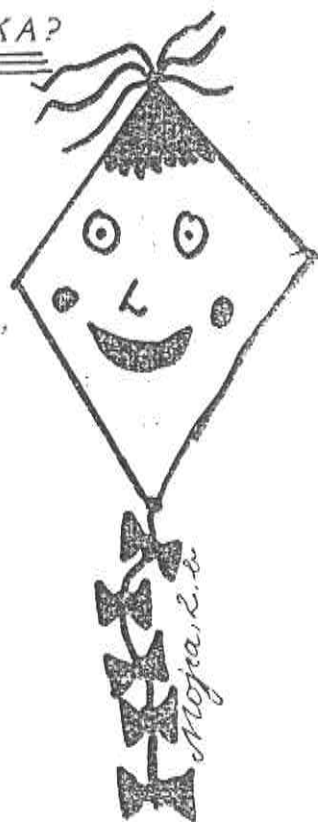
STARŠEM IN VSEM ODRASLIM

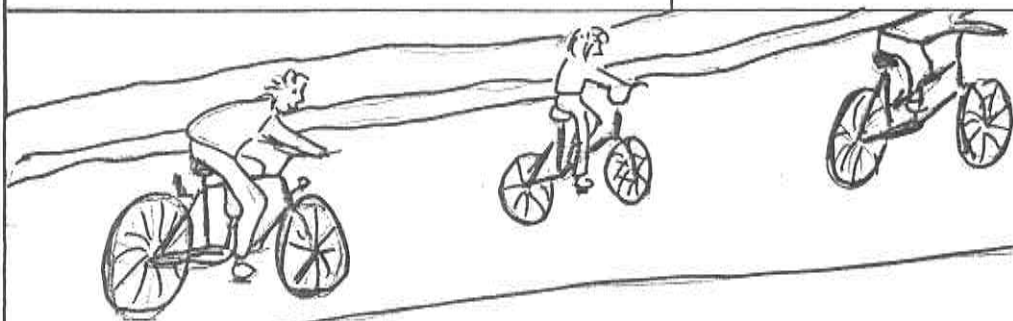
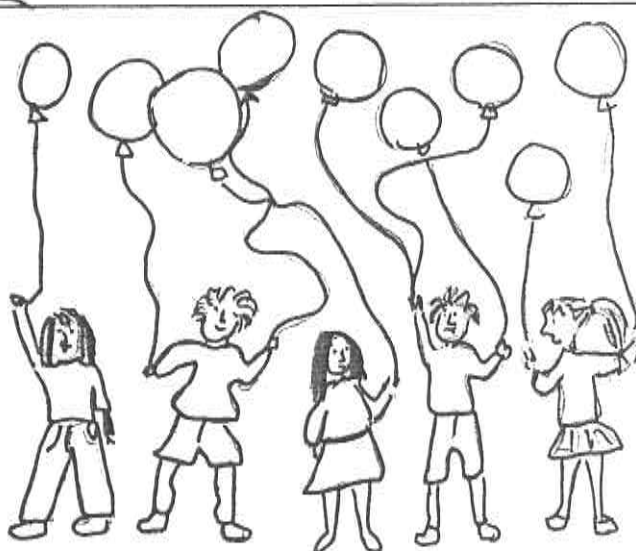
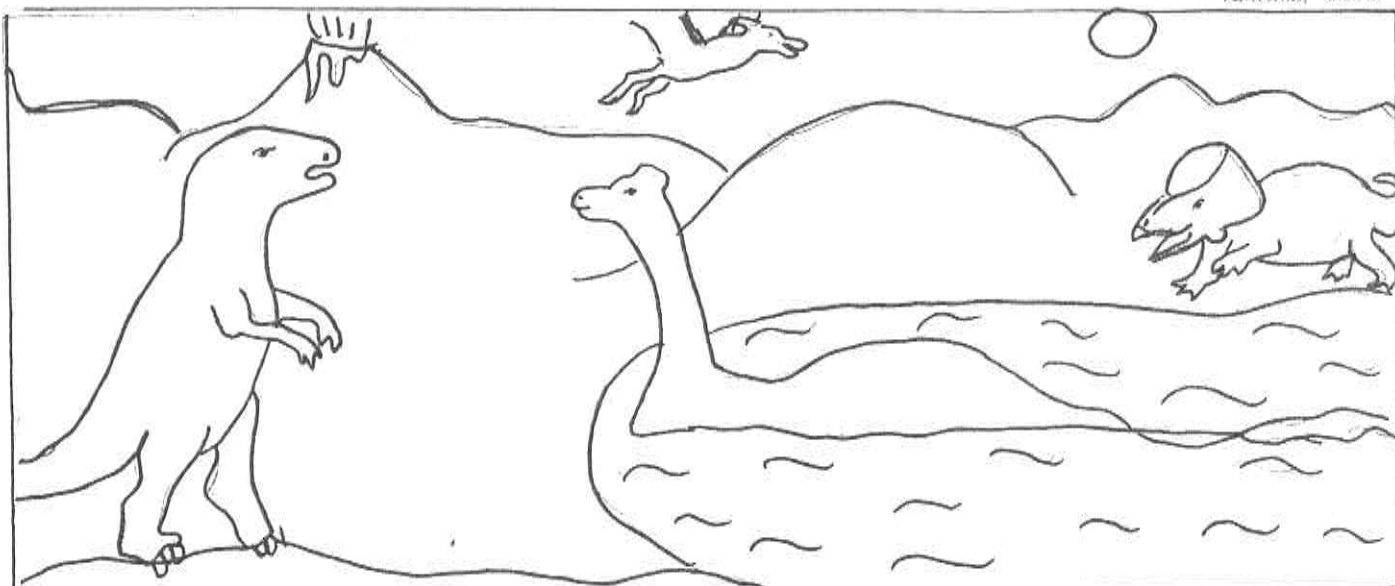
Želim si, da bi šel z mamico, sestro
in bratom na sprehod.

Želela bi si, da bi imela mami več časa zame.

Moji starši nimajo časa za igro z menoj.

Učenci iz 2.c

SARA

V tednu otroka so učenci
 popestrili sivino
 šolskega dvorišča
 s prijetnimi slikarskimi
 motivi.

NAŠE ŽELJE ZA BOLJŠI IN LEPŠI SVET

Lepo bi bilo, če ljudje ne bi pili, kadili, preklinjali in podobno.
Najlepše pa bi bilo, če bi preprečili vojno!

NATALIJA

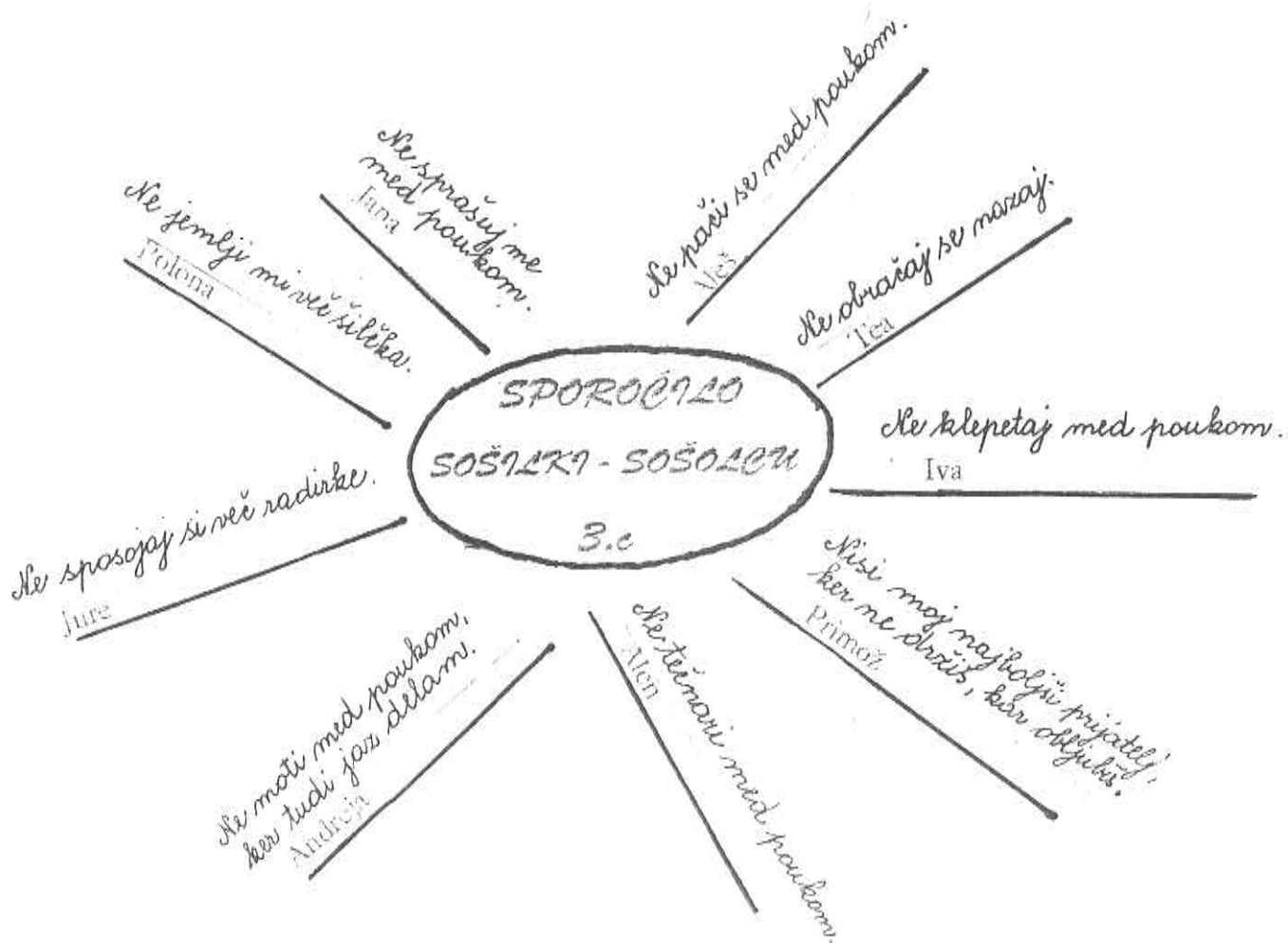
Najbolj bi bila vesela, če ne bi ati kadil.
Želim si, da bi bila mamica bolj srečna!

MINKA

Težko mi je, ker se ljudje ne zavedajo, da sami uničujejo svet.

UROŠ

UČENCI IZ 3.B

Izdelava lutk.

U 3.a

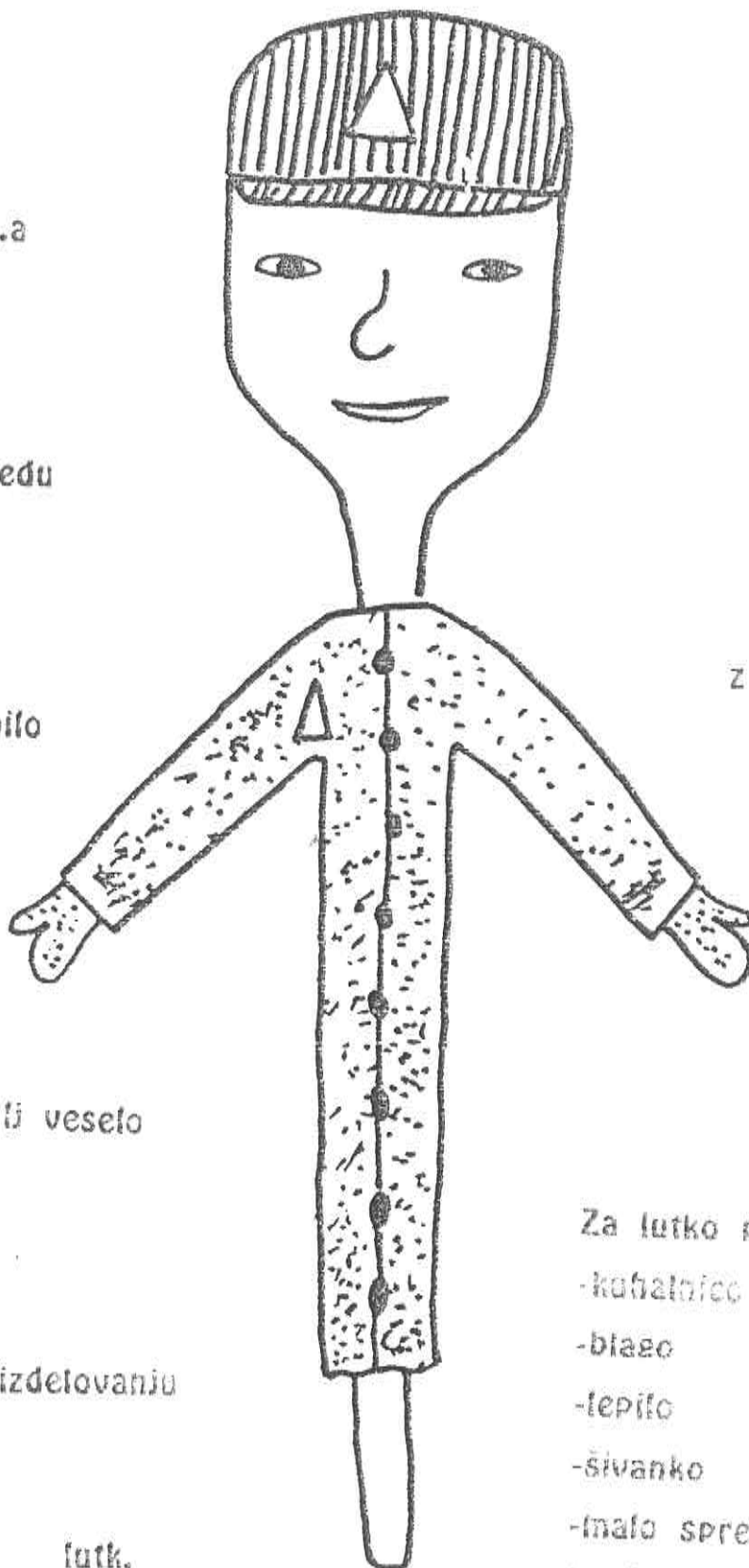
razredu

je bilo

najbolj veselo

pri izdelovanju

lutk.

Aleš je naredil

lutko

z imenom

Čao Mao!

Za lutko potrebujete:

-katalanec

-blazo

-tepilo

-šivanko

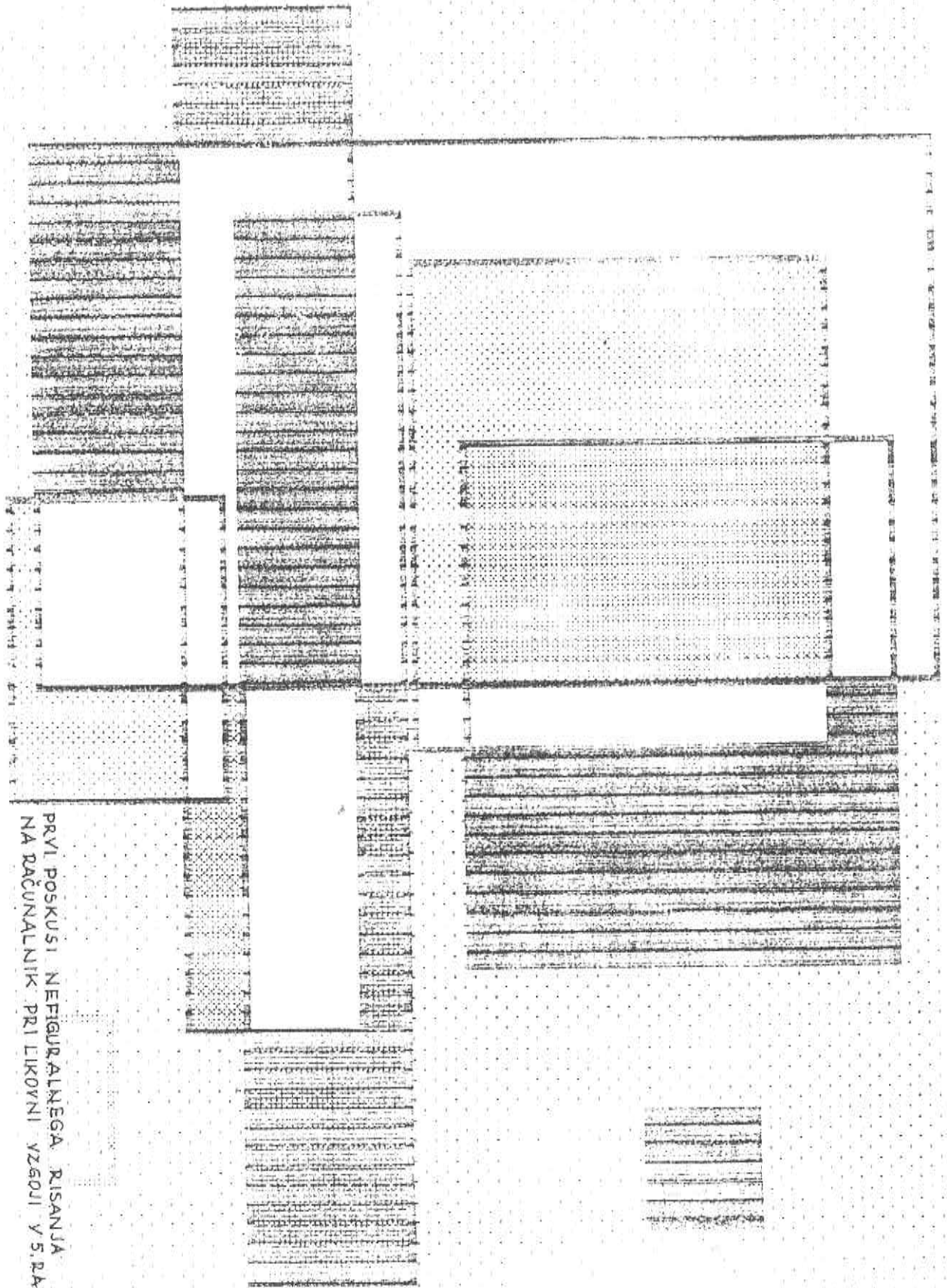
-malo spretnosti

in domišljive

SARA, 8. a

PRVI POSKUSI NEFIGURALNEGA RISANJA
NA RAČUNALNIK PRI LIKOVNI VZGOJI V 5. RAZREDU.

ČE BI BIL JAZ ŽUPAN

Ko grem v šolo ali domov čez križišče ob zapornicah, me kar duši. Mislim si, če bi bil župan, prav gotovo tod ne bi vodila cesta.

Potem pridem do bloka in vidim pse, ki po zelenicah puščajo iztrebke, lulajo pa po avtomobilskih kolesih. Kot glavna oseba Ptuja tega ne bi dovolil. Lastniki teh psov bi morali počistiti za njimi ali pa plačati. Kazen bi bila zelo visoka.

Naredil bi še več, kot sem vam povedal, a za zdaj je dovolj.

Jože, 7.c

KAJ ME MOTI ?

Moti me plakatiranje po zgodovinskih objektih.

Ko grem v šolo, se vsako jutro pod mostom zbira umazanija, ki vedno smrdi. Te veje in odplake se zadržujejo več mesecev! Dravske elektrarne se tudi nič ne zmenijo.

Blaž, 7.a

Najbolj mi gre na živce ODPAD. Vsak dan stiskajo stare avtomobile do 18. ure, zato bi rad, da vsaj en dan ne bi tega počeli. Cvili tako, da se ne da hoditi okrog.

Mrzim ceste, ker so poine tovornjakov in avtomobilov. Zakaj nikoli ne zmanjka benzina?! Ljudje bi vsaj vedeli, kaj so kolesa.

Andrej, 7.a

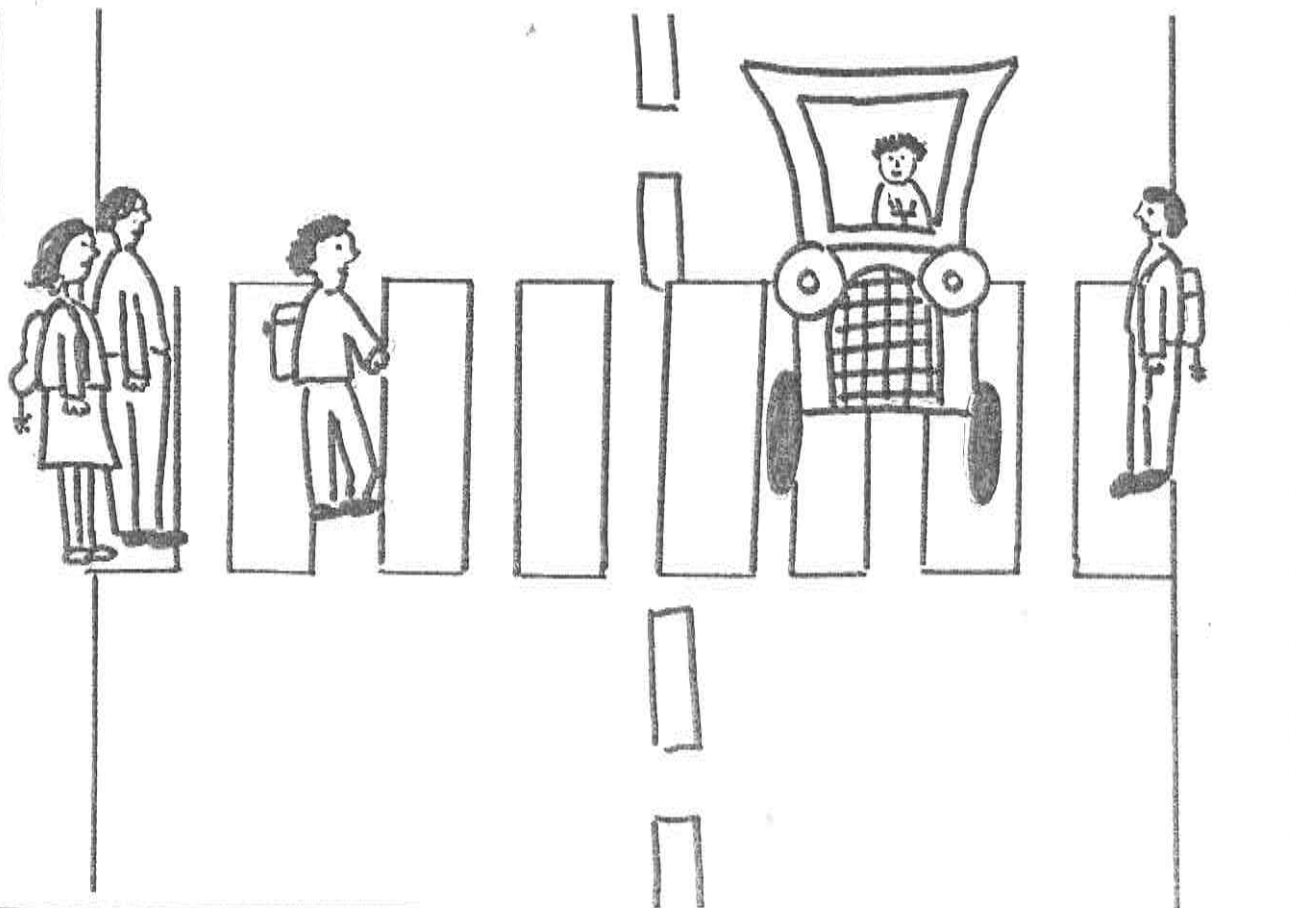
SARA

KDO JE KRIV?

Velikaj zimskaja osčera se je Janko vračal iz šole. Hodil je že v tretji razred. Ko je prišel do prehoda za pešce, je videl, da je cesta prazna. Prišel je že do sredine, tedaj pa je zagledal dolge luči, ki so dirjale proti njemu. Prestrašil se je in namesto da bi jo ozvil čez zelto, jo je mahnil nazaj na pločnik. Stemnilo se mu je pred očmi. Ko se je oprostil, ga je voznik prašal, kje je doma. Pomagal mu je v avto. Janko mu je kazal pot do hiše. Ko ga je pripeljal do doma, so se starši zelo sprestrašili. Voznik je spraševal, če bi se to dalo rešiti brez težav. Starši so se strinjali. Janko je moral počivati teden dni.

Ko je ozdravel, je razmisljal, kdo je bil kriv, on ali voznik. Danes obiskuje že osmi razred. Večkrat pomisli na tu dogodek. Še zdaj mu ni jasno, kdo je zagrešil nesrečo, ki se je srečno končala.

Ksenija, s.b

SAMO OTROK SEM ŠE

Otrok sem. Nikoli se nisem zanimala za politiko. Nikoli nisem gledala poročil. Imam srečno otroštvo in razen učenja nimam skrbi. Besedi vojna in lakota sta bili zame samo oddaljena pojma.

Vsi se spominimo junija leta 1991, ko smo z uvo resnostjo poslušali poročila o oboroženem napadu na Slovenijo. Bilo je samo nekaj dni, toda zdeli so se kakor večnost. Sirene, streli, zaskrbljeni obrazi odraslih. Jesnoba, ki sem jo takrat občutila, je bila strašna in sama pri sebi sem obljubljala, še danes ne vem komu, da bom pridna, da se bom učila... Samo, da bo spet mir, da bomo lahko brezskrbno tekali po travnikih, hodili v šolo.

Na srečo se je vojna v Sloveniji hitro končala. Vendar od takrat naprej razmišljam o stvarih, ki me prej niso zanimale. Razmišljam o otrocih v Afriki, ki umirajo od lakote, razmišljam o otrocih v Bosni in Hercegovini, ki nedolžno umirajo pod streli brezumnih vojakov. Zakaj? Zakaj so otroci žrtve neumnosti odraslih? Zakaj se daje toliko denarja za orožje, ki povzroča toliko grozot na zemlji, namesto da bi nahranili milijone lačnih otrok?!

Otrok sem. Danes se tudi jaz zanimam, kako živijo otroci drugod po svetu. Mislim si: vsi otroci so nedolžni in lepi, a le zakaj je na svetu toliko hudobnih in grdih ljudi?

Maja, 6.b

V VOJNALI SE NE VOJSKUJEJO OTROCI PROTI OTROKOM. VOJNE VODIJO ODRASLI PROTI OTROKOM.

TANJA G., 8.b

ALI JE PRAV,...

- da se otroci na cesti pretepajo in si mečejo kamenje,
 - da ljudje zelo naglo vozijo po cesti in ne pustijo otroku, da bi prečkal cesto,
 - da otroci umirajo od lakote, nekateri otroci pa hrano zaničujejo,
 - da se današnja mladina grdo obnaša in se starejšim pregovarja? Ne!!
- Nekaj motoristov iz naše vasi se vozi gor in dol, tudi po petkrat mimo hiše.

Mislím, da bi se morali pogovoriti z njimi, kajti oni se ne zavedajo, da starejšim ljudem to ni všeč in da škodi njihovem zdravju.

Mateja, 7.a

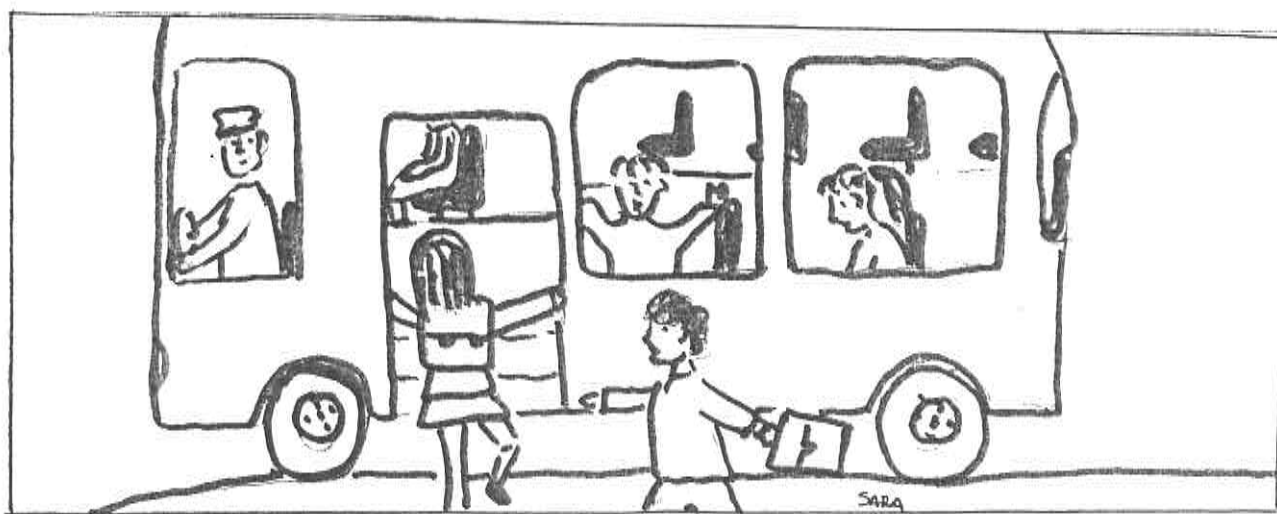
Z AVTOBUSOM V ŠOLO

Zjutraj, ko se peljem z avtobusom v šolo, me moti to, kako v Sodincih vstopajo šolarji v avtobus.

Najprej se tako prerivajo, da bi lahko kateri padel pod kolesa. Nato pa se tako derejo, da bi najraje odšel peš v šolo.

Veliko olajšanje je, ko na Bregu izstopijo.

Peter, 7.a

DEJANJA GOVORE

Že dolgo je od tega, a vendar se spomnim vseh podrobnosti. Bil je petek in šla sem v glasbeno šolo. Že ko sem šla tja, se je mračilo. Nazaj pa sem šla v popolni temi. Tisti dan sta bila dva šolska plesa. Eden je bil na naši šoli, drugi pa na "Olgici". Mudilo se mi je, saj sem bila zmenjena s sošolkami, da se dobimo pred šolo. Spomnila sem se, da bom hitreje doma, če bom šla čez pokopališče. Tako sem tudi storila. S počasnimi koraki sem strahoma stopala po trdih tleh. Kmalu za tem sem že bila na pokopališču. Zdaj sem stopala po kamenčkih... Slišala sem, da mi gre nekdo nasproti. Bila je moška postava, ki je v roki držala cigareto. Ko sem ga zagledala, mi je korak zastal, a sem šla vseeno naprej. Stopala sem z negotovimi koraki s cekarjem v roki proti popolnemu tujcu. Po vsakem koraku sem se skoraj ustavila. Nekaj sekund po tem sva si bila čisto blizu, in da se ne bi zaletela, sem se mu umaknila. V tistem trenutku me je zgrabil okoli pasu. Zaradi cigarete je imel prosto le eno roko, zato sem se ga lažje otresla in na vso moč stekla. Tekla sem po lužah, po blatu, a mi je bilo vseeno. Noge so bile tako težke in trde, da sem jih komaj premikala. Mislim, da sem tekla vse do doma. Čeprav sem se tresla kot šiba na vodi, sem vseeno šla na šolski ples.

Lahko bi rekla, da sem imela srečo v nesreči. Mogoče je bil tisti cigaret, ki ga je ta moški držal v roki, odločilen. Kaj bi se mi zgodilo, če ga ne bi imel v roki? Upam, da se bodo drugi ljudje malo zamislili nad tem in s tem v zvezi nekaj ukrenili. Nekaj o tem sem se pogovarjala tudi z drugimi vrstniki, ki so imeli podobne težave. Res je, da nam starši zmeraj govorijo, naj bomo previdni in naj ne hodimo po temačnih ulicah sami, temveč v družbi. Vendar bi morali nekaj ukreniti, da bi bilo teh nasilnežev vsaj manj, če jih že ne bi mogli onemogočiti. Velikokrat se o tem pogovarjamo, pa se kljub temu nič ne spremeni. Ali naj vsa najstniška leta ostanemo za zaprtimi vrati? Ali si bomo morali sami pomagati?

PRED MOČNIMI SLABIČ JE ZMERAJ KRIV

Veliko govorimo o nasilju nad otroki, a naj povem, da ga ne izvajajo zmeraj odrasli, temveč tudi otroci nad otroki. Po navadi starejši nad mlajšimi. To nam zelo nazorno pove primer, ki sem ga nedavno slišala.

Štirje starejši fantje iz četrtil letnikov so zagrozili nekemu Hanziju iz prvega letnika, da ga bodo pretepli, če jih ne bo ubogal. In zadali so mu nalogo. S pol vžigalice naj bi izmeril hodnik, dolg sto metrov. In če ne bo prav izmeril, so mu zagrozili, ga bodo tako pretepli, da se ne bo mogel nikoli več sestaviti skupaj. In ker mu ni preostalo nič drugega, kot da jih uboga, je začel. Fantje so ob tem prasnili v smeh in se zlobno smejali. Ko je Hanzij prinesel vžigalico nazaj, in jim povedal pravilno dolžino hodnika, so ga potrepeljali po rami.

"Dobro, Hanzij. Prav si zmeril," so rekli in ga odgnali z breami.

Verjamem, da to ni bil edini primer, temveč samo eden med številnimi drugimi. Mislim, da bi si ti fantje lahko poiskali za zabavo kakega starejšega in močnejšega od sebe. S tem ne dokazujejo junaštva, ampak svojo slabost in pokvarjenost.

Polona, S.L.

NEIZPOLNJENA OBLJUBA

Zatresnila sem z vrati in zaklicala mami: "Živio!"

Mama me je začudeno pogledala in rekla: "Nisi malo prehitra?" "Odpadli sta nam dve uri!"

"Pospravi stanovanje!" mi je zaklicala.

Nisem ji upala ugovarjati.

"Če boš to naredila, lahko greš s teto in stricem za tri dni na morje."

"Seveda," in že sem odvihrala v svojo sobo.

Vrgla sem se na čisto pregrinjalo. Veselje mi ni dalo miru. Kako je vedela, da sem nora na morje in ptice! Peščena obala, posuta z ljudmi in raznobarnimi sončniki. Vroče otroške sanje, le enkrat izpolnjene. Pred menoj se je zarisala podoba. Stojim na obali, čudno sama, srebrnkasto morje poplesava pred menoj kot cekini. Sredi te lepote se ziblje rjav čolniček. Najraje bi se preoblekla v plavalni dres in priplavala do čolna. Naenkrat vse postaja megleno. Morje se umika. Zakričim in se vržem vanj. Vse je vidno. Ne vidim več morja, le svojo razmetano posteljo. Globoko v sebi sem razočarana.

Spomnila sem se mamine obljube in hitro začela temeljito pospravljati to umazano stanovanje. Delo mi ni šlo preveč od rok, sovražila sem ga. Nimam rada umazanije.

Dolgi dve uri sem porabila za to neumno pospravljanje, namesto da bi ta čas preživela ob kakšni zanimivi knjigi.

Zagledala sem mamo, ki se je veselo smeljala: "Mama, zakaj se smeješ?"

Podvomila sem v njeno obljubo. "Mama, kdaj si zvedela od tete, da gre na morje?"

Smeh.

Izgubila sem živce. "Ali sploh gre teta na morje? "sem se malodane zadržala nanjo.

"Ja, ljuba hčerkica, ne veš, da smo že konec septembra?!"

Molk.

Pred mano se je podrl ves svet. Tišino je pretrgal moj glasni jok. Odvihrala sem v svojo sobo. Solze, te izdajalke, so mi tekale po licu in padale na moj vijoličasti pulover.

Zakaj se mi je zlagala. Ne more razumeti, da je morje moj čudež. Kako sem si želela, da bi še vsaj enkrat videla morje. Zakaj nisem pomislila na datum. Septembra je voda že premrzla za kopanje.

Moji rjavi padajoči lasje so bili sedaj zlepljeni od solz. Skozi ihto sem zaslišala rahlo trkanje, toda tudi mamin rezki glas:

"Marija, oprosti! Nisem mislila, da te bo tako prizadelo. Res ne! Verjami mi."

Mamini koraki so utonili v mraku.

Pri večerji je bilo spet vse tako kot prej. Tudi brez morja bom živela.

Marija, 8.d

ŽRTVE SMO MI, OTROCI

Večkrat pomislim, kako težko je biti otrok. Odvisen si od drugih in pravzaprav ne živiš svoje željeno življenje. Živiš po drugih zahtevah in pričakovanjih. Zdi se ti, da nimaš nikakršnih pravic in želiš si odrasti.

Ko pa se to končno zgodi, ko se vključiš v krog odraslih, takrat šele spoznaš, kako srečen je tisti, ki ima mladost in svoje skrite otroške želje. Zaveš se, kako lepo je biti otrok, brezskrben, nepokvarjen, v srcu nekako ločen od umazanije sveta. Tako čista je njegova duša, pa vendar je ravno on največkrat žrtev zločinov in nasilja. Zakaj? Ali se svet res ne zaveda, da bomo nekoč mi, otroci, gradili naprej? Ali se nekateri res ne zavedajo, da bodo oni nekoč odvisni od nas? Ne. Še pomislijo ne na to. Šele takrat, ko bo prišel ta čas, takrat, ko bodo v starosti potrebovali nekoga, ki bi jim stal ob strani, šele takrat bodo spoznali, da so naredili napako. Ali umoru, trpinčenju ali posilstvu otroka res lahko rečemo napaka? Premalo je beseda "oprosti"! Takrat je vse prepozno in zaman. Ubita je otroška duša ali telo. In vsega tega me je strah. Tako prekleto strah. Znam opisati občutek, ker sem tudi jaz otrok. Vsak moj korak je ena sama previdnost. In ko bi bila le ta težava. A je ena izmed mnogih. Priznam, za nekatere je kriva celo mladina sama. Cigarete, droge, alkohol. A tudi to je prinesla v naš svet tuja, odrasla roka. Roka uničevanja, roka brez prihodnosti.

Čeprav se prepričujem, da se bom varovala teh stvari, se vendarle bojim. Lahko je le majhna težava, nato trenutek slabosti in že si v začaranem krogu narkomanije, iz katerega le redko kdo najde pravo pot. In po tem si uničen. Še en mlad, načrtov poln človek. Blagor tebi, čudež, da se vsak dan rodi na tisoče otrok. Drugače bi živel v še večji bojazni. Živela bi v strahu, da bi nas kruta roka odraslega sveta pokončala.

Sandra, 8.a

Navajanje otrok na alkohol je tudi nasilje nad otroki.

Tanja G. 8.b

Razmišljanja

Zakaj dobre in pridne prijateljice začnejo tako hitro kaditi ?!

Aleksandra, 7.c

Rada bi imela prijatelje, ki bi jim zaupala.

Ingrid, 7.d

Včasih se sprašujem, zakaj me starši ne pustijo dalj časa zunaj.
Če pa dobro razmislim, sem vesela, ker vem, da me varujejo
pred slabo družbo.

Petra, 7.c

Želim, da bi hudobija gorela.

Jože, 7.c

Prijateljstvo mi pomeni nekaj zelo velikega. Imeti prijatelja -
pomeni biti srečen in vesel.

Želim si, da bi vsem pomenilo prijateljstvo enako kot meni, na
besedo nasilje pa bi bilo najbolje pozabiti.

Anja, 7.c

Ponosna sem na svoje starše, saj vem, da me njihova stroga vzgoja varuje pred alkoholom in kajenjem.

Sabina, 7.c

Želim si, da bi starši ostali takšni, kot so. Všeč mi je, da moj oče ne kadi in ne pije.

Srečko, 7.d.

Ko gledam očeta, kako si prižiga cigareto za cigareto, postanem živčen.

Jernej, Rupert, 7.d

Želim si, da bi mama pustila kajenje.

Petra, 7.d

Želel bi, da pijan voznik ne sede za volan.

Tadej, 7.c

J E S E N

Zunaj vse v jesen prešlo,
kostanji zdaj odpadajo.
Zelena narava je odšla,
rdeča, rumena se vrnila.

V gozdu se jurčki nabirajo,
po travcah pa listki zbirajo.
Pridni ljudje grabljajo jih,
na kupe velike spravljajo jih.

Zajčki po polju skačejo,
repo debelo prevračajo.
Proti večeru sova vzleti,
zvezda na nebu se zaiskri.

Jernej, 6.a

Lecturistvo Mindika:

1. a. avtorica: Liljana; 2. a. avtorica: pomočnica glavnice, i. s. Janka; Tinja;

Suzanna, Irena, Marjetica;

3. a. avtorica: avtorica: Tinja; 4. a. avtorica:

5. a. avtorica: avtorica: Tinja; 6. a. avtorica:

7. a. avtorica: Sana; avtorica: avtorica: Tinja; 8. a. avtorica:

9. a. avtorica: avtorica: Tinja; 10. a. avtorica: avtorica: Tinja; 11. a. avtorica: avtorica: Tinja;

12. a. avtorica: avtorica: Tinja; 13. a. avtorica: